

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobkyně: **H. E.**, zastoupena Mgr. Jaroslavem Čapkem, advokátem se sídlem Komenského 241/35, Hradec Králové, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 19. 5. 2017, č. j. 30 A 73/2016 - 47,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobkyni **se vrací** soudní poplatek ve výši 1 000 Kč, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupce žalobkyně, Mgr. Jaroslava Čapka, advokáta, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

[1] Magistrát města Hradec Králové (dále jen „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 24. 3. 2016, sp. zn. SZ MMHK/001060/2016 OD2/JC MMHK/050082/2016, podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), zamítl námitky žalobkyně proti záznamu dvanácti bodů v registru řidičů a tento záznam potvrdil. Rozhodnutím ze dne 27. 6. 2016, č. j. KUKHK 21868/DS/2016/GL, žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

II.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného se žalobkyně bránila žalobou ke Krajskému soudu v Hradci Králové, který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl.

[3] Žalobkyně namítala, že bloková pokuta za telefonování za jízdy jí byla nesprávně uložena v situaci, kdy vezla svého syna po epileptickém záchvatu do nemocnice, a jednala tudíž v krajní nouzi vylučující protiprávnost. Krajský soud s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu konstatoval, že v námitkovém řízení správní orgány posuzují pouze to, zda k záznamu bodů do registru řidičů došlo v souladu se zákonem. Řízení o námitkách proti záznamu proto nepředstavuje opravný prostředek proti rozhodnutí ve správním nebo blokovém řízení, na jehož základě byly pachateli uloženy body. Argumentaci směřující do blokového řízení tedy krajský soud nepovažoval za relevantní a neprováděl proto ani důkaz výsledkem ošetřující lékařky syna žalobkyně.

[4] V druhé námitce stěžovatelka s odkazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014 - 55, publ. pod č. 3339/2016 Sb. NSS, konstatovala, že správní orgány měly povinnost ji průběžně informovat o jednotlivých záznamech bodů do evidenční karty řidiče. Krajský soud se s tvrzením žalobkyně neztotožnil a poukázal na to, že správní orgán má povinnost vyrozumět řidiče o provedeném záznamu bodů jen tehdy, dosáhne-li řidič celkového počtu dvanácti bodů. Nejvyšší správní soud pak v citovaném usnesení pouze uvedl, že průběžné informování by bylo vhodnějším řešením *de lege ferenda*, tedy v budoucnu. Ani druhou námitku proto krajský soud neshledal důvodnou.

III.

[5] Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[6] Podle první námitky krajský soud nesprávně aplikoval závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 114/2014 - 55. Z toho podle stěžovatelky vyplývá, že na přestupkové chování v oblasti provozu na pozemních komunikacích a postupů na ně navazujících je nutno nahlížet jako na trest. Správní orgány mají proto povinnost oznamovat pachatelům přestupků každý bodový záznam v registru řidičů. To se v případě stěžovatelky nestalo, správní orgány tak nedostály povinnosti vydání rozhodnutí o uložení trestu a neoznámené body jsou vůči stěžovateli neúčinné.

[7] Ve druhé námitce stěžovatelka zopakovala skutkové okolnosti předcházející silniční kontrole, při které jí byla udělena bloková pokuta za telefonování za jízdy. Zdůraznila zejména skutečnost, že její syn měl ten den již druhý epileptický záchvat, a proto jej musela urgentně odvézt do nemocnice a za jízdy situaci konzultovala s lékařkou. Ačkoliv stěžovatelka podepsala blokovou pokutu, zmíněné okolnosti svědčí o tom, že jednala ve stresu a krajní nouzi, což vylučuje protiprávnost jejího jednání. Zásada nedotknutelnosti blokového řízení proto měla být v jejím případě prolomena. Správní orgány ani krajský soud však ke skutkovým okolnostem nepřihlédly a nevyužily všech možností k objasnění skutkového stavu, a to zejména výsledku ošetřující lékařky, čímž zatížily svá rozhodnutí nezákonností.

pokračování

IV.

[8] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

V.

[9] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] První stěžovatelčina námitka se týká interpretace závěrů rozšířeného senátu vyjádřených v usnesení č. j. 6 As 114/2014 - 55. Podle stěžovatelky lze z tohoto rozhodnutí dovodit, že správní orgány mají povinnost oznamovat pachatelům přestupků zapsání bodů v registru řidičů. S tímto názorem Nejvyšší správní soud nesouhlasí. Je pravda, že rozšířený senát v daném usnesení dospěl k závěru, že „[z]áznam stanoveného počtu bodů v registru řidičů podle § 123b odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), je ‚trestem‘ ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.“ Z usnesení rozšířeného senátu však nevyplývá, že pachateli přestupku musí být oznámen každý záznam bodů do registru řidičů. Podle současné právní úpravy takovou povinnost správní orgány nemají a rozšířený senát neshledal, že by taková úprava byla protiústavní. Rozšířený senát pouze konstatoval, že oznamování všech bodových záznamů by se jevilo být vhodnějším, a navrhnul, aby byla zákonná úprava v budoucnu pozměněna: „Z citované právní úpravy tak vyplývá, že zatímco dosažení 12 bodů je řidiči automaticky oznámeno, pro informaci o jednotlivých záznamech bodů a aktuálním bodovém stavu musí řidič vyvinout vlastní iniciativu a podat žádost u příslušného obecního úřadu nebo kontaktního místa veřejné správy. S ohledem na skutečnost, že i jednotlivý záznam bodů do registru řidičů je ‚trestem‘ ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny a čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy, jeví se *de lege ferenda* vhodnějším, aby řidiči bylo z úřední povinnosti oznámeno i provedení jednotlivého záznamu.“ (podtržení doplněno) Krajský soud tudíž judikaturu Nejvyššího správního soudu aplikoval správně a stěžovatelčina námitka není důvodná.

[12] Druhou námitkou stěžovatelka směřuje do rozhodnutí o pokutě v blokovém řízení. Krajský soud však správně uvedl, že v projednávaném případě je předmětem přezkumu rozhodnutí o námitkách proti provedenému záznamu bodů ve smyslu § 123f zákona o silničním provozu. Rozsah otázek, které lze zkoumat v námitkovém řízení, je přitom poměrně omezený: „Správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zákona [...] o silničním provozu) je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 citovaného zákona), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k citovanému zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání. Správní orgán však v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku než je příslušný orgán veřejné moci

zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci).“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 - 44, viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013 - 16). Okolnosti vztahující se k uložení pokuty v blokovém řízení jsou tudíž v námitkovém řízení irelevantní, neboť do něj vůbec nesměřují, a krajský soud správně uzavřel, že mu nepřísluší k takové námitce přihlížet. Ani tuto námitku proto Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou.

[13] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[14] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

[15] Nejvyšší správní soud nerozhodoval o stěžovatelčině návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože o tomto mimořádném opravném prostředku rozhodl bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a obstarání dalších podkladů nutných pro rozhodnutí. Rozhodl proto podle § 10 odst. 1 věty první zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, o vrácení vzniklého přeplatku na zaplaceném soudním poplatku za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve výši 1 000 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. června 2017

Mgr. David Hipšr
předseda senátu